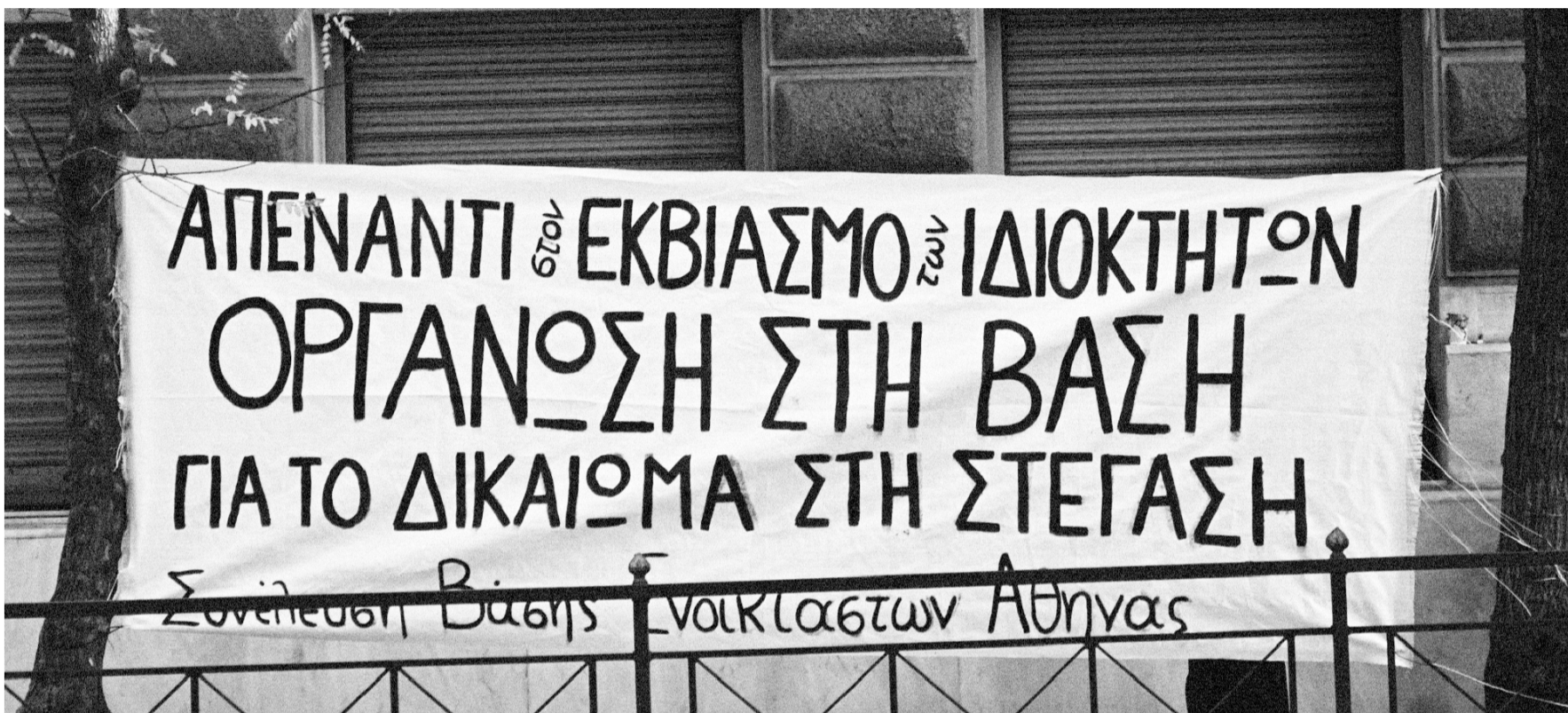

ΤΑ ΝΕΑ ΤΩΝ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΒΑΣΗΣ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΙΚΙΩΝ ΤΩΡΑ!

ΟΡΓΑΝΩΣΟΥ ΣΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

ΣΤΕΓΑΖΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ, ΟΧΙ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ! Ο αγώνας για την κατοικία είναι ταξικός αγώνας. Απέναντι στην όλο και πιο βάνουση εμπορευματοποίηση της στέγασης, ορθώνουμε τη συλλογική μας δύναμη και οργανώνουμε τις αντιστάσεις. Το δικαίωμα στη στέγαση δεν είναι προνόμιο, είναι βασική ανάγκη. Και όπως κάθε βασική ανάγκη, δεν μπορεί να παραχωρείται ή να διαπραγματεύεται με όρους αγοράς και κέρδους.

Η Ιδρυτική Διακήρυξη του Σωματείου (Σελ. 2)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ιδρυτική διακήρυξη του Σωματείου Βάσης Ενοικιαστών (Σ.Β.Ε.Α) / 2

Τρόπος λειτουργίας και λήψης αποφάσεων της Συνέλευσης / 4

Η θέση μας για τα ΜΜΕ / 5

Τι διεκδικούμε και γιατί / 6

10+1 λόγοι γιατί ανεβαίνουν τα νοίκια / 8

Τι είναι η απεργία ενοικίου - Ιστορικές απεργίες ενοικίου / 11

Ανταπόκριση παρέμβασης στο συνέδριο ΠΟΜΙΔΑ / 10

Πρόσκληση στην ανοιχτή συνέλευση του Σωματείου / 12

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ

- Ενιαία συνδικαλιστικά δικαιώματα ενοικιαστών
- Πλαφόν στα νοίκια
- 6 χρόνια ελάχιστος χρόνος μίσθωσης
- Ένταξη των AirBNB στα τουριστικά καταλύματα

Όχι στην αδήλωτη & υποδηλωμένη μίσθωση

Καμία μεσιτική επιβάρυνση για τα ενοικιαστά

Τα αιτήματά μας (Σελ. 6)

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

ΣΤΕΓΑΖΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ, ΟΧΙ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ! Ο αγώνας για την κατοικία είναι ταξικός αγώνας. Απέναντι στην όλο και πιο βάνουση εμπορευματοποίηση της στέγασης, ορθώνουμε τη συλλογική μας δύναμη και οργανώνουμε τις αντιστάσεις. Το δικαίωμα στη στέγαση δεν είναι προνόμιο, είναι βασική ανάγκη. Και όπως κάθε βασική ανάγκη, δεν μπορεί να παραχωρείται ή να διαπραγματεύεται με όρους αγοράς και κέρδους.

Η Στέγαση ως κοινό αγαθό, όχι Εμπόρευμα

Εμείς, οι ενοικιάστριες, οι ενοικιαστές, και τα ενοικιαστά, οι άνθρωποι της τάξης που ζούμε αποκλειστικά απ' το μισθό μας και αγωνιζόμαστε για να υπερασπιστούμε το δικαίωμα μας να ζούμε με αξιοπρέπεια δημιουργούμε το Σωματείο Βάσης Ενοικιαστών Αθήνας με σκοπό να αγωνιστούμε μαχητικά, συλλογικά και αυτόνομα ενάντια σε εκείνους που μας έχουν εξωθήσει στον εκβιασμό του ενοικίου και μας καταδικάζουν στην στεγαστική επισφάλεια.

Η επέλαση της βραχυχρόνιας μίσθωσης μέσω πλατφόρμων τύπου Airbnb και ο εξευγενισμός (gentrification) μετατρέπουν τα σπίτια μας σε τουριστικά καταλύματα, την πόλη σε ξενοδοχείο και τις γειτονιές μας σε εμπορεύματα-"χρυσορυχεία" για κερδοσκόπους. Διαλύουν τον κοινωνικό ιστό και δημιουργούν αστικές ζώνες όπου η στέγαση είναι πλέον απρόσιτη. Οι τιμές των ενοικίων ανεβαίνουν, οι εξώσεις πληθαίνουν, τα διαθέσιμα σπίτια λιγοστεύουν και όσα περισσεύουν είναι σε άθλια κατάσταση ή μας αναγκάζουν να μετακομίσουμε.

Βασικοί υπεύθυνοι για αυτή την κατάσταση στην Ελλάδα είναι ιδιώτες ιδιοκτήτες, εταιρείες επενδύσεων σε ακίνητα (ΕΕΑΠ), κατασκευαστικές και αναπτυξιακές εταιρείες, κτηματομεσιτικές εταιρείες, επενδυτικά

ταμεία, τράπεζες και εταιρείες διαχείρισης μη εξυπηρετούμενων δανείων, ξενοδοχειακοί όμιλοι, δημόσιοι φορείς (Δήμοι, ΕΤΑΔ, ΤΑΙΠΕΔ), εταιρείες βραχυχρόνιας μίσθωσης, σύλλογοι όπως η Πανελλήνια Ομοσπονδία Ιδιοκτητών Ακινήτων και ο Πανελλήνιος Σύλλογος Διαχειριστών Ακινήτων, και διεθνείς επενδυτές.

Όλοι αυτοί κερδοφορούν και αποκτούν μεγαλύτερο διαπραγματευτικό πλεονέκτημα, ενώ εμείς παραμένουμε δίχως καμία προστασία απέναντι στο φόβο της αστεγίας. Κόντρα σ' αυτή την καταστροφική διαδικασία ορθώνουμε τη συλλογική μας αντίσταση. Δε θα επιτρέψουμε άηχοι οι γειτονιές και τα σπίτια μας να γίνονται πεδία κέρδους. Η στέγη, η γειτονιά και η κοινότητα ανήκουν σε εμάς που τις ζούμε, και όχι σε εκείνους που τις βλέπουν ως επενδυτικές ευκαιρίες.

Αυτοοργάνωση, Μαχητικότητα και Αλληλεγγύη: Όπλα της τάξης μας

Εμείς που δουλεύουμε για να ζούμε έχουμε συνείδηση της καθημερινής εκμετάλλευσης που υφιστάμεθα στις δουλειές μας. Έχουμε συνείδηση ότι η εκμετάλλευσή μας οφείλεται στην υπαναχώρησή μας και στη δύναμη των αφεντικών. Το ίδιο και όσον αφορά τη στέγασή μας. Κανένας ιδιοκτήτης και κανένα αφεντικό δεν χάρισε ποτέ τίποτα στην τάξη μας.

Αυτοοργανωνόμαστε και επιλέγουμε να δράσουμε εμείς για εμάς. Επιλέγουμε αυτό το μοντέλο γιατί δεν θέλουμε να ετεροκαθοριζόμαστε πολιτικά και συνδικαλιστικά. Θέλουμε να είναι οι φωνές μας αυτές που θα ακουστούν – δεν χρειαζόμαστε «ειδικούς» ή τα φερέφωνα των αφεντικών για να μας καθοδηγήσουν. Η αυτοοργάνωση δεν είναι απλώς μια πρακτική επιλογή, αλλά μια πολιτική

Λίγα λόγια από τη συνέλευση για την εφημερίδα

Το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας είναι μια προσπάθεια της ανοιχτής συνέλευσης που προετοιμάζει την ίδρυση του Σωματείου Βάσης Ενοικιαστών Αθήνας (Σ.Β.Ε.Α.) ώστε να σπάσει τη σιωπή και να φέρει στο προσκήνιο τη στέγαση ως πεδίο των ταξικών αγώνων.

Η εφημερίδα αυτή δεν είναι απλώς ένα μέσο ενημέρωσης, αλλά και ένα εργαλείο οργάνωσης. Είναι το αποτέλεσμα μιας συλλογικής προσπάθειας, ένας χώρος ζύμωσης, ανταλλαγής εμπειριών και οργάνωσης στη βάση. Κάθε κείμενο, κάθε λέξη που γράφτηκε, είναι αποτέλεσμα συζητήσεων, συλλογικής σκέψης και αγωνίας για το πώς μπορούμε να διεκδικήσουμε το αυτονόητο: ένα καλύτερο μέλλον με αξιοπρεπή και προσιτή στέγαση για όλα μας.

Στόχος μας είναι να φτάσει σε κάθε σπίτι, σε κάθε γειτονιά που πλήττεται από τον εκβιασμό του ενοικίου, να ανοίξει δρό-

μους για συλλογική δράση και να χτίσει δεσμούς αλληλεγγύης. Γι' αυτό το λόγο, το έντυπο είναι γραμμένο και στα τρία γένη – αρσενικό, θηλυκό, ουδέτερο. Γιατί ο αγώνας για τη στέγαση μας αφορά όλες, όλους και όλα. Γιατί η γλώσσα δεν είναι ουδέτερη, αλλά διαμορφώνει και διαμορφώνεται από την πραγματικότητα που θέλουμε να αλλιάξουμε. Γιατί κανένα άτομο δεν πρέπει να μένει άορατο στο συλλογικό μας αγώνα.

Η εφημερίδα τυπώνεται σε 2.500 αντίτυπα και διακινείται χέρι-χέρι, πόρτα-πόρτα, από εμάς για εμάς. Δεν πωλείται, δεν έχει χορηγούς, δεν χωράει σε κανένα πλαίσιο μιντιακής διαμεσολήψης. Αν ανήκεις σε αυτές που ζουν το άγχος του νοικιού, αν βλέπεις τη γειτονιά σου να αλλιάζει ερήμην σου, αυτή η φωνή είναι και δική σου. Διάβασέ την, συζήτησέ την, μοιράσου την.

Επικοινωνία: svea-info@riseup.net

δήλωση: επιδιώκουμε να ανακτήσουμε τον έλεγχο των ζωνών μας, χτίζοντας συλλογικά έναν κόσμο βασισμένο στις δικές μας ανάγκες – στις δικές μας δυνάμεις.

Ο αγώνας για αξιοπρεπή στέγαση απαιτεί μαχητικότητα. Δεν θα αρκεστούμε σε ημίμετρα και ευχολόγια. Θα σταθούμε αποφασιστικά ενάντια σε κάθε προσπάθεια έξωσης, αύξησης ενοικίου ή εκβιασμού που απειλεί τη ζωή και την αξιοπρέπειά μας. Θα χρησιμοποιήσουμε όλα τα μέσα που διαθέτουμε, από διαδηλώσεις και παρεμβάσεις μέχρι δικαστικές προσφυγές και απεργίες ενοικίου, ώστε να μειωθούν τα νοίκια και να διεκδικήσουμε ισχυρότερο θεσμικό πλαίσιο προστασίας.

Οι Αρχές Μας: Αντιεραρχικότητα, Αυτονομία και Μαχητικότητα

Το Σωματείο Βάσης Ενοικιαστών Αθήνας θεμελιώνεται στις εξής αρχές:

- **Αντιεραρχικότητα:** Κάθε μέλος και στέλεχος. Δεν δεχόμαστε αρχηγούς ή ιεραρχικές δομές. Όλες οι φωνές είναι ισότιμες και κάθε απόφαση παίρνεται συλλογικά μέσα από τη συνέλευση. Κανείς δεν έχει περισσότερη εξουσία από τον άλλον.
- **Αυτονομία:** Δεν ετεροκαθοριζόμαστε, δρούμε ανεξάρτητα από κόμματα, χρηματοδοτικούς θεσμούς, μακριά από τα καθεστωτικά ΜΜΕ και στηριζόμενοι αποκλειστικά στην αυτόνομη οργάνωση και στις δικές μας δυνάμεις.
- **Μαχητικότητα:** Δεν περιοριζόμαστε σε παθητικές μορφές αγώνα. Χρησιμοποιούμε όλα τα κινηματικά και θεσμικά μέσα που διαθέτουμε, προκειμένου να υπερασπιστούμε τα σπίτια μας, τα δικαιώματά μας, τις κοινότητες μας, τις ζωές μας.

Το Σωματείο παραμένει προσηλωμένο στην ενίσχυση των συμφερόντων των ενοικιαστών, και μάλιστα των πιο αδύναμων και καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων, αποφεύγοντας οποιαδήποτε σύγκρουση συμφερόντων. Για τους λόγους αυτούς δικαίωμα εγγραφής ΔΕΝ έχουν όσα άτομα:

- Εκμισθώνουν ένα ή περισσότερα ακίνητα, καθώς αυτό τα καθιστά εκμισθωτές με αντίθετα συμφέροντα από τους στόχους του Σωματείου.
- Βιοπορίζονται ως εργοδότες καθώς η Συνέλευση εναντιώνεται σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Ενωμένα, αγωνιζόμαστε για το αυτονόητο: το δικαίωμα στη στέγαση. Ο αγώνας μας είναι μακρύς και δύσκολος, αλλά με δέσμευση, υπομονή, αποφασιστικότητα και αλληλεγγύη, θα νικήσουμε.

Δεν ζητάμε, διεκδικούμε.

1η Δεκεμβρίου, 2024

**Για μια ζωή χωρίς ενοίκιο
και στην εξαθλίωση,
για μια κοινωνία χωρίς
διακρίσεις στην
πρόσβαση στη στέγαση**

ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΛΗΨΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ

Η Συνέλευση είναι ένα αμεσοδημοκρατικό όργανο λήψης αποφάσεων και αποτελεί το κορυφαίο όργανο του Σωματείου Βάσης Ενοικιαστών Αθήνας. Κανένα άλλο όργανο δεν έχει την εξουσία να λαμβάνει αποφάσεις εκ μέρους της. Το Διοικητικό Συμβούλιο λειτουργεί αποκλειστικά ως διεκπεραιωτικό όργανο, επιφορτισμένο με την υλοποίηση των αποφάσεων της συνέλευσης.

Βασική μας αρχή είναι ότι κάθε μέλος του Σωματείου που συμμετέχει στη συνέλευση έχει ίσο δικαίωμα στη διαμόρφωση των αποφάσεων, ενώ απορρίπτουμε κάθε μορφή ιεραρχίας. Η λήψη αποφάσεων γίνεται μέσω διαδικασιών συναίνεσης και ομοφωνίας, αποφεύγοντας την επιβολή της πλειοψηφίας στη μειοψηφία και ενισχύοντας την αμοιβαιότητα, την εμπιστοσύνη και την αλληλεγγύη μεταξύ των μελών. Η λειτουργία της Συνέλευσης περιγράφεται σε 10 σημεία:

1.

Όλα τα μέλη της συνέλευσης συμμετέχουν ισότιμα, ανεξαρτήτως φύλου, εθνικότητας, ηλικίας, ή άλλων χαρακτηριστικών. Δεν υπάρχει πρόεδρος, γραμματέας ή άλλη μορφή ιεραρχικής θέσης. Η ευθύνη για τον συντονισμό των συζητήσεων μοιράζεται κυκλικά.

2.

Στη συνέλευση δεν γίνονται αποδεκτές βίαιες και προσβλητικές συμπεριφορές, απόψεις που αναπαράγουν ρατσιστικές, ξενοφοβικές, σεξιστικές, ομοφοβικές, τρανσφοβικές προκαταλήψεις, καθώς και οποιαδήποτε γνώμη που αναπαράγει διακρίσεις και καταπίεσεις.

3.

Η συνέλευση λειτουργεί με την αρχή της συναίνεσης. Αυτό σημαίνει πως:

- Κάθε μέλος έχει το δικαίωμα να εκφράσει ελεύθερα τις απόψεις, τις ανησυχίες και τις προτάσεις του. Όταν ανακύπτει μια διαφωνία, η συζήτηση συνεχίζεται μέχρι να βρεθεί μια λύση που να καλύπτει τις ανάγκες όλων.

- Στόχος είναι όλες οι αποφάσεις να λαμβάνονται με πλήρη συμφωνία (ομοφωνία). Αν αυτό δεν είναι δυνατό, γίνεται προσπάθεια μέσα από νέο κύκλο τοποθετήσεων να ενσωματωθούν τροποποιήσεις που να ελαχιστοποιούν τις αντιρρήσεις.

4.

Δεν ετεροκαθορίζομαστε ούτε πολιτικά ούτε συνδικαλιστικά. Στη συνέλευση συνδιαμορφώνουμε τις προτάσεις μας, χαράζουμε την πολιτική μας και επιλέγουμε από κοινού τον τόπο, τον χρόνο και τον τρόπο της δράσης μας.

5.

Ο διάλογος βασίζεται στον αλληλοσεβασμό, την αμοιβαιότητα και τη δέσμευση να ακούμε προσεκτικά η μία το άλλο. Δεν επιτρέπεται η διακοπή, η απαξίωση και οι παράλληλοι ψίθυροι. Περιμένουμε τη σειρά μας, σημειώνουμε τις σκέψεις μας και τοποθετούμαστε γραπτά ή προφορικά.

6.

Ενάντια στην παγίωση ρόλων, όλα τα μέλη ενθαρρύνονται να συμβάλουν ενεργά στις συζητήσεις και τις δράσεις, χωρίς φόβο κριτικής ή αποκλεισμού. Στόχος μας είναι όλα τα μέλη να μην είναι απλά ισότιμα βάση του καταστατικού, αλλά και εξίσου συγκροτημένα σε κάθε επίπεδο.

7.

Η συνέλευση απορρίπτει τη λήψη αποφάσεων μέσω ψηφοφορίας. Οι ψηφοφορίες συχνά δημιουργούν αντιπαραθέσεις, ενισχύουν τις διαιρέσεις και υπονομεύουν τη συλλογική συμφωνία. Αντ' αυτού, στόχος είναι η εξεύρεση λύσεων μέσα από τη συναίνεση.

8.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του σωματείου δεν λαμβάνει αποφάσεις. Αντίθετα, είναι υπεύθυνο μόνο για τη διεκπεραίωση και την υλοποίηση των αποφάσεων που λαμβάνει η Συνέλευση. Ο ρόλος του περιορίζεται στη διοικητική υποστήριξη και την πρακτική οργάνωση, χωρίς να επηρεάζει ή να καθορίζει τη λήψη αποφάσεων.

9.

Η συνέλευση αποτελεί κεντρικό όργανο του Σωματείου, ωστόσο οργανωτικά προωθούμε τις αποκεντρωμένες επιτροπές ενοικιαστών ανά γειτονιά ή/και Δήμο, και την ίδρυση επιχειρησιακών σωματείων ενοικιαστών πολυκατοικίας/περιοχής με στόχο την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των ενοίκων έναντι συγκεκριμένων ιδιοκτητών ή εταιρειών διαχείρισης ακινήτων.

10.

Αναγνωρίζουμε ότι η εκμετάλλευση των ενοικιαστών αποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο. Στόχος μας είναι η ενίσχυση της διεθνούς αλληλεγγύης και η δημιουργία δεσμών επικοινωνίας και συνεργασίας με σωματεία ενοικιαστών του εξωτερικού για ένα παγκόσμιο και μαζικό κίνημα για το δικαίωμα στη στέγαση.

Η θέση μας για τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης

Η Συνέλευση Βάσης Ενοικιαστών διατηρεί μια σταθερή και ξεκάθαρη κριτική στάση απέναντι στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης (ΜΜΕ), δίνοντας έμφαση στην αυτοδιάθεση των μέσων προπαγάνδισις και στην ακρίβεια της πληροφόρησης. Πιστεύουμε ότι ο έλεγχος της δημόσιας εικόνας μας και η παρουσίαση των θέσεων μας χωρίς διαμεσολαβήσεις είναι κρίσιμα για την εξασφάλιση της αυτονομίας και για την αποφυγή διαστρεβλώσεων του αγώνα μας.

Αντιμετωπίζουμε με μεγάλη καχυποψία τη σχέση των καθεστωτικών ΜΜΕ με οικονομικούς και πολιτικούς κύκλους που βρίσκονται στο πλάι ή και ταυτίζονται με όσους γεμίζουν τις τσέπες τους από την εκμετάλλευσή μας. Γυρίζουμε την πλάτη σε πληρωμένες δημοσιογραφικές πρακτικές και στις παραμορφωτικές αφηγήσεις που συχνά αναπαράγονται για να εξυπηρετήσουν ισχυρές οικονομικές και πολιτικές ατζέντες.

Τα ΜΜΕ ως γνωστόν ψάχνουν για τον αρχηγό, την ηγέτιδα, το χαρισματικό, την ειδικό. Το εντελώς αντίθετο από ό,τι επιδιώκουμε εμείς, δηλαδή την οργάνωση βάσης που από κοινού συζητά, αποφασίζει και μάχεται. Η στρατηγική μας βασίζεται στην ενεργή συμμετοχή και την κοινή μαχητικότητα όσων πλήττονται από τον εκβιασμό του ενοικίου. Πιστεύουμε πως ο αγώνας για να είναι πετυχημένος ή θα δοθεί από εμάς τα ίδια, ή είναι καταδικασμένος να αποτύχει. Δεν μας ενδιαφέρει η εκπροσώπηση, αλλά η συμμετοχή.

Δεν έχουμε ανάγκη από ειδικούς και «άκρες» σε καθεστωτικά ή εναλλακτικά ΜΜΕ για να προπαγανδίσουμε με τα δικά μας μέσα τις θέσεις μας. Μέσα από έντυπα, προκηρύξεις, εφημερίδες, αφίσες, πανό, συνθήματα, αλλά και με τον καθημερινή συζήτηση και ζύμωση με τη γειτόνισσα, τον συνάδελφο και το συναγωνιστή μπορεί ο λόγος μας να φτάσει ακόμα μακρύτερα. Ο αγώνας μας δεν είναι δρόμος ταχύτητας – είναι ένας αγώνας αντοχής.

Στόχος μας είναι ο λόγος του Σωματείου να μπει στα στόματα όλων των ενοικιαστών. Αυτή είναι η παρακαταθήκη όλων των μαζικών εργατικών αγώνων από τον 19ο αιώνα έως σήμερα. Όποτε συμβαίνει αυτό, τα κινήματα αποκτούν την απαραίτητη αυτοπεποίθηση και τόλμη για να συγκρουστούν και να νικήσουν. Μόνο έτσι αποκτούν διάρκεια στο χρόνο. Μόνο έτσι δεν μετατρέπονται σε πυροτεχνήματα. Μόνο έτσι προχωρούν μπροστά ανοίγοντας νέους δρόμους.

Επομένως πριν καταφύγουμε στις «μαγικές» λύσεις που μας προτείνουν συνήθως τα αφεντικά για να οργανωνόμαστε, είτε μέσω των ΜΜΕ, είτε εσχάτως μέσω των αλγοριθμικά διαμεσολαβημένων ψηφιακών πλατφορμών, ας δοκιμάσουμε πρώτα τις δικές μας δυνάμεις μας. Ας φέρουμε τις ιδέες μας στη συνέλευση, ας αναλάβουμε τις πρωτοβουλίες μας, και ας τις κάνουμε πράξη με δέσμευση. Όλα τα υπόλοιπα θα έρθουν σίγουρα στο χρόνο τους. **Πατί θα είναι οι δικές μας λύσεις – στα δικά μας προβλήματα.**

Εικόνα 1. Μαζική περιφρούρηση σπιτιού ενάντια σε απόφαση έξωσης κατά τη διάρκεια απεργίας ενοικίου, στο Γκόβαν της Γλασκώβης το 1915. Το πλήθος περιμένει να "καλωσορίσει" την αστυνομία με το ξεκάθαρο μήνυμα: "ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ. Ο ΘΕΟΣ ΑΣ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΤΟΝ ΣΕΡΙΦΗ ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΕΙ ΕΔΩ ΜΕΣΑ."

ΤΙ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

1. ΕΝΙΑΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΩΝ

Η αναγνώριση των ενοικιαστών ως κοινωνική ομάδα με δικαίωμα συνδικαλιστικής εκπροσώπησης, καθώς και η καταχώρηση των σωματείων ενοικιαστών στο Βιβλίο των Συνδικαλιστικών Οργανώσεων, όπως προβλέπεται από τον Ν. 1264/1982, είναι ζωτικής σημασίας για τους εξής λόγους:

- ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΙΚΗ ΙΣΧΥΣ

Θα παρέχει τη δυνατότητα να υπερασπιζόμαστε τα μέλη μας με μεγαλύτερη διαπραγματευτική ισχύ απέναντι στις καταχρηστικές πρακτικές των ιδιοκτητών.

- ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

Θα δημιουργήσει ένα δίκτυ ασφαλείας από εκδικητικές πρακτικές των ιδιοκτητών, όπως εξώσεις, δικαστικές αγωγές και «μαύρες λίστες».

- ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΙΔΙΚΩΝ ΘΕΣΜΩΝ

Θα αποτελέσει παρακαταθήκη για τη θέσπιση ανεξάρτητων δικαστικών αρχών προστασίας των ενοικιαστών, όπως ένα Σώμα Επιθεώρησης Στέγασης.

*Η συνδικαλιστική κάλυψη για τα σωματεία ενοικιαστών σημαίνει ότι η σχέση μισθωτή-εκμισθωτή θα αναγνωριστεί ως μια **ΑΝΙΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΧΕΣΗ**, ανάλογη με άλλες σχέσεις εξαρτημένης φύσης, όπως αυτή μεταξύ εργοδότη και εργαζομένου.*

2. ΠΛΑΦΟΝ ΣΤΑ ΝΟΙΚΙΑ

Το πλάφόν στα νοίκια είναι ένα ανώτατο όριο είτε στις αυξήσεις των ενοικίων, είτε στις τιμές που αποσκοπεί στον έλεγχο της αγοράς προς όφελος των πιο αδύναμων ενοικιαστών. Για να μην επηρεαστεί μακροπρόθεσμα η ποιότητα των κατοικιών, η εφαρμογή του πλάφόν πρέπει να συνοδεύεται από ένα ισορροπημένο πλαίσιο αυστηρών υποχρεώσεων και αποτελεσματικών ελέγχων προς τους εκμισθωτές:

- ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΓΙΑ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ

Υποχρέωση για την ενεργειακή αναβάθμιση και διατήρηση σε καλή κατάσταση του ακινήτου, ώστε να αποτραπεί η υποβάθμιση του σε βάθος χρόνου.

- ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Διοικητικά πρόστιμα και ποινικές κυρώσεις για τους ιδιοκτήτες που δεν τηρούν το πλάφόν, ώστε να αποφευχθεί η αύξηση της αδήλωτης και υποδηλωμένης μίσθωσης.

- ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ

Δημιουργία ενός σώματος επιθεώρησης στέγασης για τη γρήγορη, δίκαιη και αποτελεσματική επίλυση των διαφωνιών μεταξύ ιδιοκτητών και ενοικιαστών.

*Πλάφόν κατά 3% στις αυξήσεις των ενοικίων εφαρμόζεται σήμερα ΜΟΝΟ για τους επαγγελματικούς χώρους (Ν. 4941/2022), όπως γραφεία, καταστήματα και αποθήκες, αλλά **ΟΧΙ για τις μισθώσεις κατοικιών**, και στοχεύει ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ στην προστασία των επιχειρήσεων από απότομες και υπερβολικές αυξήσεις των ενοικίων.*

3. ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΜΙΣΘΩΣΗΣ

Ο διπλασιασμός του ελάχιστου χρόνου μίσθωσης από τα 3 χρόνια στα 6 θα προσφέρει σημαντική ανακούφιση από το διαχρονικό πρόβλημα των συχνών μετακομίσεων.

- ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ

Θα μειώσει την αβεβαιότητα και θα διευκολύνει τον καλύτερο προγραμματισμό των νοικοκυριών, πχ. σε θέματα που αφορούν τον τόπο εργασίας, το σχολείο των παιδιών, τις σπουδές φοιτητών κλπ.

- ΑΝΑΣΧΕΣΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ

Θα περιορίσει τις κερδοσκοπικές πρακτικές των ιδιοκτητών, οι οποίοι χρησιμοποιώντας την απειλή της έξωσης εκβιάζουν για παράλογες αυξήσεις στα ενοίκια.

- ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΧΗΣ

Θα συμβάλει μακροχρόνια στις ισχυρότερες κοινωνικές σχέσεις, στη δημιουργία δικτύων υποστήριξης ενοικιαστών καθώς και στη διατήρηση του οικονομικού και κοινωνικού χαρακτήρα μιας γειτονιάς.

*Η διάρκεια των συμβολαίων αποτελεί ένα απ' τα σημαντικότερα εργαλεία για την αντιμετώπιση των **πολιτικών εξευγενισμού** που μας εκτοπίζουν απ' τις γειτονιές μέσω των συχνών ανατιμήσεων των ενοικίων.*

4. ΕΝΤΑΞΗ ΤΩΝ AIRBNB ΣΤΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΤΑΛΥΜΑΤΑ

Η υποχρέωση για έκδοση σήματος ΕΟΤ και ο χαρακτηρισμός όλων των καταλυμάτων τύπου Airbnb ως «τουριστικών», όπως προβλέπεται στο Ν. 4276/2014, αντί για «αστικές μισθώσεις» – κατηγορία που ισχύει σήμερα και αφορά μόνιμες ή μακροχρόνιες συμβάσεις – θα υποχρεώσει τους ιδιοκτήτες και τους επαγγελματίες τουρισμού ώστε:

- ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

Το κατάλυμα να πληροί όλες ανεξαιρέτως τις τεχνικές προϋποθέσεις τουριστικής χρήσης, όπως ανεξάρτητη είσοδος, υγειονομικά πιστοποιητικά, εκθέσεις πυροπροστασίας, άδειες οικοδομής, χρήσης γης κλπ.

- ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Να υπαχθούν στο ειδικό καθεστώς φορολόγησης εσόδων, διαφορετικό από αυτό που ισχύει για τις αστικές μισθώσεις, πχ. ο φόρος διαμονής που εφαρμόζεται στα τουριστικά καταλύματα δεν επιβαρύνει τις βραχυχρόνιες μισθώσεις.

- ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΤΟ ΜΗΤΡΩΟ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΛΥΜΑΤΩΝ

Να εγγράψουν το ακίνητο στο μητρώο τουριστικών καταλυμάτων γεγονός που θα ενισχύσει τον έλεγχο της τουριστικοποίησης, λαμβάνοντας υπόψη τον Δείκτη Κοινωνικής Φέρουσας Ικανότητας (ΔΚΦΙ) της πόλης.

*Οι αυστηροί έλεγχοι και η απόσυρση όλων των καταλυμάτων που δεν πληρούν τις προδιαγραφές τουριστική χρήσης – γεγονός που αφορά τη συντριπτική πλειονότητα των Airbnb – καθώς και η **διοικητική και ποινική δίωξη όσων ιδιοκτητών δεν συμμορφώνονται**, θα περιορίσουν τη χρήση ακινήτων για σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς για τους οποίους κατασκευάστηκαν.*

ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΙΚΙΩΝ ΤΩΡΑ!

Η Κυψέλη, μια εργατική και πολυπολιτισμική γειτονιά, μεταμορφώνεται. Οι επενδυτές, οι ιδιοκτήτες που εκμεταλλεύονται την ανάγκη μας για στέγη, το Airbnb, οι μεσίτες και οι εταιρείες ακινήτων αλλάζουν τον χαρακτήρα της περιοχής. Τα νοίκια εκτοξεύονται, οι εξώσεις πληθαίνουν και οι κάτοικοι διώχνονται.

Οι δρόμοι μας γεμίζουν με «εξευγενισμένα» καφέ, δεν βρίσκουμε σπίτι λόγω των AirBNB, το σχολείο μας το 15ο ΓΕΛ κλείνει για να μετατραπεί σε Ωνάσειο Πρότυπο, η πλατεία Κυψέλης παραμένει κατεστραμμένη και περιφραγμένη με λαμαρίνες, η Αγίας Ζώνης εμπορευματοποιείται με ποτάδικα και η Δημοτική Αγορά έχει γίνει «Γκάζι».

Καλούμε όλες τις ενοικιάστριες και τους ενοικιαστές της Κυψέλης να βγουν στο δρόμο!

ΔΕΝ ΦΕΥΓΟΥΜΕ!

Οργανωνόμαστε και αγωνιζόμαστε για μια γειτονιά ζωντανή, πολυπολιτισμική, συμπεριληπτική και αλληλέγγυα!

ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΜΑΓΑΖΙΑ - ΟΧΙ ΑΛΛΑ AIRBNB
ΣΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- Ενιαία συνδικαλιστικά δικαιώματα ενοικιαστών
- Πλαφόν στα νοίκια
- 6 χρόνια ελάχιστος χρόνος μίσθωσης
- Χαρακτηρισμός των AirBnB ως τουριστικών καταλυμάτων

**ΠΟΡΕΙΑ
ΚΥΨΕΛΗ**

**ΣΑΒΒΑΤΟ
15/3**

Ώρα 13.00

Απ' το θεατράκι της
Φωκίωνος Νέγρη
(ύψος Σκύρου)

**Ανοιχτή Συνέλευση -
Αυτοπαρουσίαση ΣΒΕΑ**

**Κυριακή 9/3,
στις 13.00**

Στο θεατράκι της
Φωκίωνος Νέγρη

10 ΛΟΓΟΙ +1 ΓΙΑΤΙ ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΝΟΙΚΙΑ

Την τελευταία δεκαετία (2016-24) τα νοίκια έχουν αυξηθεί κατά περίπου 76,6%, με το 80% των ενοικιαστών να δαπανά πάνω από το 40% του διαθέσιμου εισοδήματος για την κάλυψη των εξόδων στέγασης.

Η ραγδαία αυτή άνοδος είναι αποτέλεσμα συνδυασμού τεχνητής έλλειψης διαθέσιμων σπιτιών, ελάχιστη προστασίας των ενοικιαστών και εμπορευματοποίησης της κατοικίας, εν γένει.

Ας δούμε αναλυτικά τους πιο σημαντικούς λόγους.

1. ΕΛΛΕΙΨΗ ΠΛΑΦΟΝ ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΑΓΟΡΑ

Η ελληνική αγορά ενοικίων είναι πλήρως απελευθερωμένη και οι ιδιοκτήτες μπορούν να αυξάνουν ανεξέλεγκτα τις τιμές καθώς δεν υπάρχει κανένα πλάφον ΟΥΤΕ στις αυξήσεις, ΟΥΤΕ στον προσδιορισμό της τιμής, όπως συμβαίνει σε άλλες χώρες (Ολλανδία, Σουηδία, Γερμανία), πχ. βάσει του πληθωρισμού, της αντικειμενική κατάσταση του ακινήτου κλπ.

2. ΒΡΑΧΥΧΡΟΝΙΑ ΜΙΣΘΩΣΗ (AIRBNB, BOOKING ΚΛΠ.)

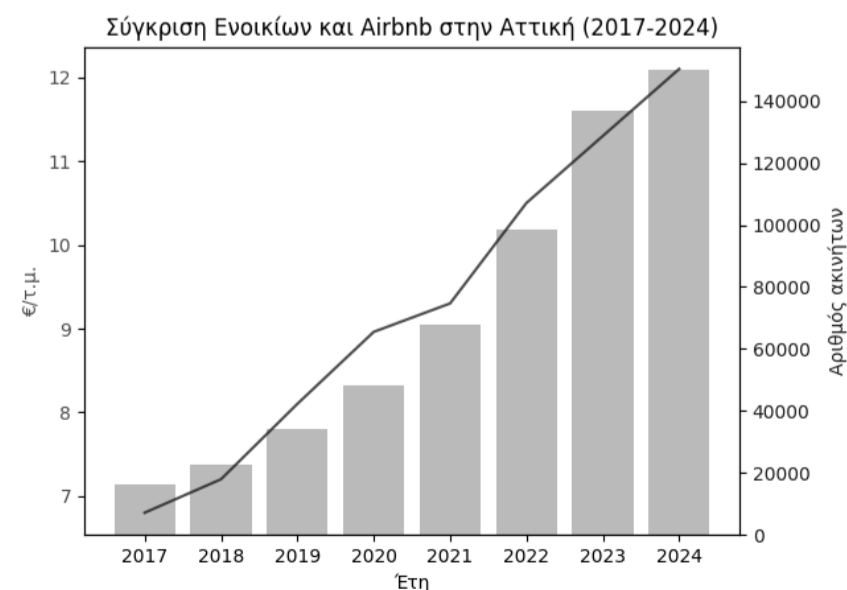
Στην Αθήνα σήμερα μισθώνονται περίπου 18.000 διαμερίσματα με μέση τιμή τα 3.570 ευρώ το μήνα. Τα χιλιάδες αυτά διαμερίσματα που έχουν μετατραπεί σε τουριστικά καταλύματα μειώνουν τα διαθέσιμα σπίτια για τους μόνιμους ενοικιαστές και παράλληλα, λόγω ανταγωνισμού, παρασέρνουν προς τα πάνω τις τιμές και των μακροπρόθεσμων μισθώσεων.

3. ΕΠΕΝΔΥΤΕΣ @ GOLDEN VISA

Κατά την τελευταία 10ετία που τρέχει το πρόγραμμα της «Golden Visa» για απόκτηση ευρωπαϊκής βίζας, ξένοι επενδυτές έχουν τοποθετήσει συνολικά 7,1 δις ευρώ για 28.450 «χρυσές» άδειες διαμονής στην Ελλάδα. Οι χιλιάδες αυτές αγοραπωλησίες αξίας τουλάχιστον 250.000-800.000 ευρώ η κάθε μία (τις περισσότερες φορές υπερτιμολογημένες), έχουν αυξήσει δραματικά τις εμπορικές αξίες οδηγώντας χιλιάδες ακίνητα να καταλήξουν στα χέρια λίγων μεγάλων επενδυτικών εταιρειών.

4. ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΑ ΠΛΑΝΑ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Οι ελληνικές τράπεζες συμμετέχουν ως μέτοχοι σε Εταιρείες Επενδύσεων σε Ακίνητα (ΕΕΑΠ), όπως η Prodea (Εθνική Τράπεζα), η Trastor (Πειραιώς) και η Grivalia (Eurobank), και αγοράζουν μαζικά ακίνητα μέσω των κόκκινων δανείων για να τα εκμισθώσουν σε υψηλότερες τιμές ("buy-to-let"). Παράλληλα, δανειοδοτούν ξένα funds τα οποία μέσω της Χρυσής Βίζας τα εκμεταλλεύονται τουριστικά ή ως πολυτελή ενοικιαζόμενα, μειώνοντας την προσφορά προσιτής κατοικίας.

Εικόνα 2. Οι τιμές των ενοικίων στην Αττική μεταξύ 2017-2024, σε σχέση με τον αριθμό των ακινήτων βραχυχρόνιων μισθώσεων. Πηγές: Spitogatos (SPI), AirDNA, ΙΤΕΠ.

3+1 ΜΥΘΟΙ ΓΙΑΤΙ ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΝΟΙΚΙΑ

Στους κύκλους των ιδιοκτητών και στην «πίτσα» των μεσιτών κυκλοφορούν κάποιοι αρκετά διαδεδομένοι ΜΥΘΟΙ για τους λόγους που ανεβαίνουν τα νοίκια, τους οποίους όμως η πραγματικότητα διαψεύδει.

Ας δούμε τους τρεις δημοφιλέστερους ισχυρισμούς.

ΜΥΘΟΣ 1ος: Το μεταναστευτικό

Η άποψη ότι η μετανάστευση ευθύνεται για την αύξηση των ενοικίων είναι ένα **ρατσιστικό** και **αβάσιμο** αφήγημα.

Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες αποτελούν μικρό ποσοστό των πληθυσμιακών μεταβολών, και ως πιο ευάλωτες και φτωχές κοινωνικές ομάδες αναγκάζονται να νοικιάζουν παλαιότερα και φθηνότερα σπίτια, συχνά σε ισόγεια και υπόγεια, ενώ συγκατοικούν σε μικρούς χώρους για να μειώσουν τα έξοδά τους, ΔΙΧΩΣ να ανταγωνίζονται τη ζήτηση ακριβότερων σπιτιών που αναζητούν συνήθως οι ντόπιοι.

Ας μη γελοιάσουμε, η πραγματική πίεση στις τιμές προέρχεται από τους εξής αλληλοδαπούς: τους **τουρίστες** των Airbnb, τους **επενδυτές** που χρυσοπληρώνουν ακίνητα για να αποκτήσουν (golden) βίζα στην ΕΕ, και από τους υψηλά αμειβόμενους **«ψηφιακούς νομάδες»**, οι οποίοι μετακομίζουν από πλούσιες χώρες της ΕΕ σε φθηνότερα αστικά κέντρα του νότου, συμβάλλοντας στον εξευγενισμό των γειτονιών μας.

Οι μετανάστριες και οι πρόσφυγες είναι αντιθέτως τα πρώτα θύματα των αυξήσεων των ενοικίων που αναγκάζονται να ψάξουν κάπου αλλού φθηνότερα.

ΜΥΘΟΣ 2ος: Οι ανακαινίσεις

Το επιχείρημα ότι οι ανακαινίσεις αυξάνουν τα νοίκια, είναι στην ουσία μια **φθηνή δικαιολογία** των ιδιοκτητών για να βαφτίζουν «ανακαίνιση» βασικές υποχρεώσεις συντήρησης όπως ένα απλό βάψιμο, ώστε να αυξάνουν ακόμα περισσότερο τις τιμές.

Το 65% των διαμερισμάτων προς ενοικίαση δεν έχουν ανακαινιστεί ποτέ, γεγονός που υποδηλώνει ότι οι αυξήσεις στα ενοίκια δεν οφείλονται σε πραγματικές ανακαινίσεις, αλλά σε άλλους παράγοντες, όπως η κερδοσκοπία και η έλλειψη ρυθμίσεων στην αγορά ακινήτων.

Αλλά ακόμα και για τις ανακαινίσεις, οι ιδιοκτήτες επιδοτούνται από το κράτος για εργασίες έως 10.000 ευρώ μέσω του προγράμματος «Ανακαινίζω – Νοικιάζω» και διευκολύνονται με τριετή φοροαπαλλογή, ενώ τα υπόλοιπα έξοδα των εργασιών τα παίρνουν μέσω των ενοικίων διπλά και τριπλά.

ΜΥΘΟΣ 3ος: Οι κακοπληρωτές

Η άποψη ότι οι λεγόμενοι «κακοπληρωτές ενοικιαστές» ευθύνονται για τα κλειστά ακίνητα και τις αυξήσεις των ενοικίων αποτελεί άθλιο επιχείρημα που προωθούν οργανώσεις των ιδιοκτητών, όπως η ΠΟΜΙΔΑ.

Η στοχοποίηση της τάξης μας αποσκοπεί στην προώθηση της ιδέας για τη δημιουργία μιας ψηφιακής «μαύρης λίστας» ενοικιαστών, παρόμοιας με τον «Τειρεσία», με στόχο οι ιδιοκτήτες να μπορούν να αποκλείουν συστηματικά συγκεκριμένες κατηγορίες ενοικιαστών.

Τα διαμερίσματα παραμένουν κλειστά κυρίως λόγω κληρονομικών εμπλοκών (περίπου 5.000 στην Αθήνα και 500.000 πανελλαδικώς), δεσμεύσεων από εφορίες και τράπεζες λόγω της κρίσης (400.000 πανελλαδικώς), ή επειδή τα μεσιτικά γραφεία τα κρατάνε κλειστά για να αυξάνουν τεχνητά τις τιμές.

Για τα κλειστά διαμερίσματα δεν φταίμε εμείς (μα τι άθλιο θα μας χρεώσουν!), που ούτως ή άλλως δεν προστατευόμαστε από τις άμεσες εξώσεις και την νομική υπεροπλία των ιδιοκτητών, γεγονός που τις περισσότερες φορές -δυστυχώς- μας αναγκάζει να υποκύπτουμε τελικά στους εκβιασμούς τους.

Ο μεγαλύτερος μύθος για τις

αυξήσεις: Ο «νόμος» προσφοράς και ζήτησης

Ο μεγαλύτερος νεοφιλελεύθερος μύθος για τις αυξήσεις των ενοικίων είναι ότι είναι ένα «φυσικό» φαινόμενο της ελεύθερης αγοράς, αποτέλεσμα της αυξημένης ζήτησης. Κι όμως, στην πραγματικότητα η στεγαστική κρίση είναι το αποτέλεσμα ΠΟΛΥ συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών που επιτρέπουν την κερδοσκοπία και καταργούν κάθε προστασία.

Ο «νόμος» της προσφοράς και της ζήτησης όντως ισχύει υπό προϋποθέσεις, αλλά η στέγαση δεν είναι ένα απλό εμπόρευμα ώστε να «αυτορυθμίζεται», αλλά αντιθέτως διαμορφώνεται από πολιτικές και ταξικές σχέσεις εξουσίας.

Οι ιδιοκτήτες, λόγω του προνομίου του να κατέχουν γη, έχουν το διαπραγματευτικό πλεονέκτημα να καθορίζουν τις στεγαστικές πολιτικές προς όφελός τους. Αυτό δεν είναι τυχαίο, αλλά δομικό στοιχείο της εμπορευματοποίησης της στέγης μέσα στον καπιταλισμό.

Η στέγαση είναι ένα **ανελαστικό αγαθό**, δηλαδή δεν μπορεί κανείς να αποφύγει να το καταναλώσει. Αυτό δίνει στους ιδιοκτήτες τη δυνατότητα να επιβάλλουν τιμές χωρίς όρια, ΕΙΔΙΚΑ όταν απουσιάζουν ρυθμίσεις. Η σχέση ιδιοκτήτη-ενοικιαστή ΔΕΝ είναι μια ελεύθερη συναλλαγή, όπως θέλουν να παρουσιάζουν, αλλά μια **ΑΝΙΣΗ σχέση εξουσίας**.

Γ' αυτούς τους λόγους, και ακριβώς επειδή η στέγαση είναι ένα θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα άρρηκτα συνδεδεμένο με την επιβίωση, την κοινωνική δικαιοσύνη και την ελευθερία, δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ως ένα εμπόρευμα σαν τα υπόλοιπα, αλλά ως μια **ΒΑΣΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ που απαιτεί ειδική προστασία και μαχητική διεκδίκηση**.

5. ΜΕΣΙΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Οι μεσίτες λειτουργώντας ως κερδοσκόποι μεσάζοντες συμβάλλουν στην αύξηση των τιμών κρατώντας εσκεμμένα κλειστά για να δημιουργείται τεχνητή έλλειψη, συνεννοούνται μεταξύ τους για να διατηρούνται οι τιμές υψηλές και μετακυλίνουν το κόστος των μεσιτικών υπηρεσιών στους ενοικιαστές εκτοξεύοντας περαιτέρω τα νοίκια και καθιστώντας τη στέγαση όλο και πιο απρόσιτη για τα πιο αδύναμα κοινωνικά στρώματα.

6. ΑΥΞΗΣΗ ΖΗΤΗΣΗΣ – ΜΕΙΩΣΗ ΙΔΙΟΚΑΤΟΙΚΗΣΗΣ

Από το 2005 έως το 2023, το ποσοστό ιδιοκατοίκησης υποχώρησε από 84,6% σε μόλις 69,6%, με το 40% των εργαζομένων από το 2009 έως σήμερα να ζουν κάτω του ορίου της φτώχειας. Όλο και περισσότεροι κάτοικοι μένουν στο νοίκι, αντί να αγοράζουν σπίτι λόγω των εξωφρενικά χαμηλών μισθών και των τεχνητά «φουσκωμένων» εμπορικών αξιών, με αποτέλεσμα - σε συνδυασμό με τη μειωμένη διαθεσιμότητα - η αυξημένη ζήτηση να οδηγεί σε ακόμα υψηλότερα ενοίκια.

7. ΥΨΗΛΗ ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΗ ΑΚΙΝΗΤΩΝ

Τα έσοδα από την ακίνητη περιουσία το 2024 αντιπροσώπευαν το 6,1% των συνολικών φορολογικών εσόδων, καθιστώντας την Ελλάδα πρώτη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όταν ο μέσος όρος στην Ε.Ε. είναι στο 2,6%. Η επιβολή υψηλών φόρων όπως ο ΕΝΦΙΑ, η φορολόγηση των μισθώσεων και των ανακαινίσεων αυξάνουν τα κόστη των ιδιοκτητών, τα οποία - λόγω απουσίας πηλαφόν - μετακυλίνουν προς τις ενοικιάστριες.

8. ΑΣΤΙΚΕΣ ΑΝΑΠΛΑΣΕΙΣ - ΕΞΕΥΓΕΝΙΣΜΟΣ

Αστικές αναπλάσεις, όπως η κατασκευή ΜΕΤΡΟ, ή οι πεζοδρομήσεις, αυξάνουν τη ζήτηση συγκεκριμένων περιοχών, οδηγώντας σε δραστική άνοδο των ενοικίων. Η προσέλευση πιο εύπορων κατοίκων, τουριστών και ακριβότερων εμπορικών καταστημάτων αυξάνουν το κόστος ζωής των γειτονιών αυτών. Παράλληλα, οι εξευγενισμένοι δημόσιοι χώροι εμπορευματοποιούνται (βλ. τραπεζοκαθίσματα), που σε συνδυασμό με την ενίσχυση της αστυνόμευσης εκτοπίζουν περαιτέρω τις πιο αδύναμες κατηγορίες ενοικιαστών και μετανάστων.

9. Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΩΝ

Η Ελλάδα δεν διαθέτει προγράμματα και θεσμούς προστασίας των ενοικιαστών, όπως συμβαίνει σε χώρες όπως η Γερμανία, η Ολλανδία, η Ισπανία, η Σουηδία και η Γαλλία. Αντίθετα, στην Ελλάδα η αγορά ακινήτων είναι πλήρως απελευθερωμένη, με αποτέλεσμα οι αυξήσεις να είναι ανεξέλεγκτες και να μην έχουμε ουσιαστικά καμία προστασία απέναντι σε υπέρογκες ανατιμήσεις ή καταχρηστικές εξώσεις.

10. ΣΤΕΙΓΑΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ «ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ»

Το πρόγραμμα το «Σπίτι μου» έχει οδηγήσει σε αυξήσεις των τιμών των ακινήτων, καθώς η αναμενόμενη υψηλή ζήτηση από τους υποψήφιους δικαιούχους έχει προκαλέσει τεχνητές ανατιμήσεις έως και 20% σε ορισμένες περιπτώσεις, παρασέρνοντας προς τα πάνω και τα ακίνητα που δεν πληρούν τα κριτήρια του προγράμματος. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την περαιτέρω αύξηση των ενοικίων των κατοικιών που προσφέρονται προς ενοίκιαση.

Ο ΠΙΟ ΒΑΣΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΝΟΙΚΙΑ;

ΓΙΑΤΙ ΤΟΥΣ ΑΦΗΝΟΥΜΕ!!

Η έλλειψη οργάνωσης των ενοικιαστών και η απουσία συλλογικών διεκδικήσεων αποτελεί τον σημαντικότερο λόγο που τα νοίκια ανεβαίνουν εδώ και τόσα χρόνια ανεξέλεγκτα.

Γιατί γνωρίζουμε από πρώτο χέρι πως στην Ελλάδα:

- Ο νόμος δεν μας προστατεύει – το κράτος στηρίζει τους ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ
- Τα δικαιώματά μας είναι ελάχιστα – μόνη λύση ο ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ
- Γιατί όταν χτυπάνε ΕΝΑΝ – χτυπάνε την ΤΑΞΗ μας.

ΟΡΓΑΝΩΣΟΥ ΣΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΒΑΣΗΣ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Παρέμβαση στο 42ο Συνέδριο της ΠΟΜΙΔΑ

Το Σάββατο 25 Γενάρη, ενόψει του 42ου Συνεδρίου της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Ιδιοκτητών Ακινήτων (ΠΟΜΙΔΑ) στο Εμπορικό και Βιοτεχνικό Επιμελητήριο Αθηνών, καλέσαμε συγκέντρωση διαμαρτυρίας η οποία πλαισιώθηκε από ενοικιαστά, συλλογικότητες και άτομα που παλεύουμε για το δικαίωμα στη στέγαση.

Με συνθήματα, παλμό και ένταση δηλώσαμε το παρόν μας ενάντια σε όλους όσους εκμεταλλευόμενοι τη βασική ανάγκη μας για στέγη, μάς εξωθούν στη στεγαστική επισφάλεια και στον εκβιασμό του ενοικίου. Την ώρα που εμείς παλεύουμε να βγει ο μήνας, οι ιδιοκτήτες οργανώνονται και με τις ευλογίες του κράτους σχεδιάζουν το πως θα βγάλουν περισσότερα χρήματα στην πλάτη μας, ζητούν νομιμοποιήσεις αυθαιρέτων, φοροελαφρύνσεις, «Τειρεσία» και «μαύρη λίστα» ενοικιαστών, παραγραφή χρεών τους και περαιτέρω εκπτώσεις για τα μέλη του ΠΟΜΙΔΑ.

Το συνέδριο πραγματοποιήθηκε παρουσία πολλών υπουργών και υφυπουργών της κυβέρνησης αποδεικνύοντας για ακόμη μια φορά πως το κράτος έχει μάθει να ακούει καλώς τους ιδιοκτήτες και τους σχετικούς με την ακίνητη περιουσία φορείς.

Απέναντι στην προέλαση του κεφαλαίου που συνεχώς βρίσκεται πάνω από τα κεφάλια μας, δώσαμε ένα πρώτο πηχρό μήνυμα, καθιστώντας σαφές στους ιδιοκτήτες και το κράτος πως πλέον θα πρέπει να υπολογίζουν και τη δική μας φωνή.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΕΝΟΙΚΙΟΥ

Και πώς έχει λειτουργήσει σε διάφορες χώρες

Η «απεργία ενοικίου» είναι μια μορφή συλλογικής αντίστασης και διεκδίκησης κατά την οποία οι απεργοί αρνούνται να πληρώσουν μέρος ή ολόκληρο το ενοίκιο τους, ασκώντας πίεση στους ιδιοκτήτες και το κράτος ώστε να βελτιωθούν οι όροι διαβίωσης. Η διάρκεια της συνήθως ποικίλλει από μερικές εβδομάδες έως πολλούς μήνες και όποτε έχει οργανωθεί μαζικά και μαχητικά έχει διαδραματίσει κρίσιμο ρόλο στην κλιμάκωση και τη ριζοσπαστικοποίηση των αγώνων.

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα μάς έρχεται απ' τη **Σουηδία**, όπου τη δεκαετία του 1930 οι άγριες απεργίες ενοικίου, κυρίως στο Γκέτεμποργκ, οδήγησαν στη θέσπιση Συλλογικών Συμβάσεων Μίσθωσης (Förhandlade hyror), στην ίδρυση του Σουηδικού Συνδέσμου Ενοικιαστών (Hyresgästföreningen), ένα από τα ισχυρότερα σωματεία ενοικιαστών στον κόσμο, και στην υπό όρους νομιμοποίηση της απεργίας ενοικίου όταν τα σπίτια δεν πληρούν τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας και υγιεινής.

Στη **Γερμανία**, οι απεργίες ενοικίου τη δεκαετία του 1920 και 1930 οδήγησαν στο Νόμο Περι Ενοικίου (Reichsmietengesetz) που περιόριζε τις αυξήσεις και τις εξώσεις, και αργότερα στον Δείκτη Ενοικίων (Mietspiegel) και στο Φρένο Ενοικίων (Mietpreisbremse) που καθορίζουν πλάφον ανάλογα με το μέγεθος του σπιτιού, την περιοχή, την παλαιότητα, την ποιότητα, κλπ. Αντίστοιχα, στο **Ηνωμένο Βασίλειο**, οι απεργίες του 1915 στη Γλασκώβη κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου

ενάντια στις αυξήσεις υποχρέωσαν την κυβέρνηση το 1915 να φέρει την Πράξη Ελέγχου Ενοικίων (Rent Restrictions Act).

Στις **ΗΠΑ**, η εμβληματική για τη μαζικότητα της απεργία ενοικίου στη Νέα Υόρκη το 1907 έφερε στο προσκήνιο τις οργανώσεις ενοικιαστών, έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην θέσπιση Ελέγχου Ενοικίων (Rent Control Act, 1917), στην ενίσχυση των συλλογικών δικαιωμάτων των ενοικιαστών και στη νομιμοποίηση της υπό όρους παρακράτησης των ενοικίων, πχ. όταν το σπίτι κρίνεται ακατάλληλο (NIR Act, 1933). Στην **Ισπανία**, η μεγάλη απεργία ενοικίου της Βαρκελώνης το 1931 – μία από τις μεγαλύτερες στην Ευρώπη με πάνω από 100.000 συμμετέχοντες – ανάγκασε την κυβέρνηση να προχωρήσει σε προστατευτικές πολιτικές για τους ενοικιαστές, αν και η καταστολή της απεργίας υπήρξε σκληρή.

Πιο πρόσφατα, κατά τη διάρκεια της πανδημίας **COVID-19** υπήρξε αναζωπύρωση τόσο των νόμιμων, όσο και των «άγριων» απεργιών ενοικίου παγκοσμίως, καθώς πολλά ενοικιαστά δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν στις οικονομικές τους υποχρεώσεις, γεγονός που πίεσε τις κυβερνήσεις σε Ευρώπη και Αμερική να θεσπίσουν προσωρινές απαγορεύσεις εξώσεων, έλεγχο των ενοικίων και έκτακτες επιδοτήσεις. Με αυτόν τον τρόπο, η απεργία ενοικίου—είτε στη θεσμοθετημένη και νόμιμη μορφή της, είτε στην παράνομη και «άγρια»—απέδειξε ξανά τη δυναμική της, φέρνοντας στο προσκήνιο ένα διαχρονικό ερώτημα: πώς επιλέγουμε τα μέσα πάλης και με ποια κριτήρια;

Ο Βάλτερ Μπένγιαμιν στο έργο του «Για μια κριτική της βίας» (1921), διακρίνει την «άγρια» από τη «θεσμοθετημένη» εργατική απεργία, υποστηρίζοντας ότι η πρώτη δεν επιδιώκει απλώς μεταρρυθμίσεις, αλλά αμφισβητεί ριζικά τη νομιμότητα της άρχουσας τάξης. Η *άγρια απεργία ενοικίου* εντάσσεται σε αυτή τη λογική, καθώς δεν έχει απαιτήσεις νομιμότητας, ούτε περιμένει τη διαμεσολάβηση των θεσμών για να ξεσπάσει. Αντίθετα, εκδηλώνεται αυτόνομα και εξαπλώνεται σαν τη **φωτιά** αμφισβητώντας τον πυρήνα του συστήματος που εμπορευματοποιεί τη στέγη. Ωστόσο, η ριζοσπαστική αυτή πρακτική συνοδεύεται συνήθως από σημαντικούς κινδύνους μιας και μας αφήνει εκτεθειμένες σε εξώσεις, νομικές διώξεις και καταστολή. Τα παραδείγματα της ιστορίας δυστυχώς έχουν αποδειχθεί πολύ πικρά.

Όπως και να 'χει, η ένταση ανάμεσα στη «νόμιμη» και την «άγρια» δράση αναδεικνύει ένα διαχρονικό πολιτικό ζήτημα: την πολυμορφία των μέσων αγώνα. Για εμάς η απάντηση είναι απλή: τίποτα δεν περισσεύει απ' τη φαρέτρα μας. Γιατί, είτε μέσω θεσμικά κατοχυρωμένων πρακτικών, είτε μέσω ρήξεων που αμφισβητούν ριζικά την καθεστηκυία τάξη, **ο μόνος αγώνας που χάθηκε, είναι αυτός που δεν δόθηκε ποτέ!**

Άλλωστε, η ιστορία έχει δείξει πως όπως στους εργατικούς αγώνες, έτσι και στους στεγαστικούς, οι διάφορες μορφές πάλης συχνά συνυπάρχουν, υπενθυμίζοντας ότι, όπως η εργασία, έτσι και η κατοικία δεν είναι απλώς ένα ακόμη εμπόρευμα, αλλά πεδίο «άγριας» ταξικής σύγκρουσης, όπου τίποτα και κανείς δεν περισσεύει σ' αυτή τη μάχη.

Το 1907 η πρωτεύουσα της Αργεντινής έγινε μάρτυρας μιας τεράστιας απεργίας ενοικίου στο Μπουένος Άιρες, η οποία αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες μορφές συλλογικής αντιπίθεσης της εργατικής τάξης των αρχών του 20ού αιώνα στην Αργεντινή.

Αυξήσεις των ενοικίων και στεγαστική εξαθλίωση

Οι συνθήκες στις φτωχές περιοχές της πόλης ήταν ήδη άθλιες. Το προηγούμενο έτος, η Ομοσπονδία των Περιφερειακών Εργατών της Αργεντινής (FORA) είχε κάνει καμπάνια για τη μείωση των ενοικίων μιας και η δυσαρέσκεια των ενοικιαστών είχε συσσωρευτεί για χρόνια.

Η ραγδαία αστικοποίηση του Μπουένος Άιρες, που τροφοδοτήθηκε από τη μετανάστευση και την εκβιομηχάνιση της πόλης, είχε οδηγήσει σε υπερπληθυσμό, εξαθλίωση και εκτόξευση των ενοικίων. Οι ιδιοκτήτες, προσπαθώντας να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους, χρέωναν υψηλές τιμές για μικρά και κακοσυντηρημένα δωμάτια στις συνοικιακές πολυκατοικίες (conventillos), όπου ολόκληρες οικογένειες ζούσαν σε έναν μόνο δωμάτιο. Πολλοί ενοικιαστές ξόδευαν μέχρι και το 40% των μισθών τους στο ενοίκιο, αφήνοντας ελάχιστα χρήματα για τις βασικές ανάγκες.

Επιτροπές, εργατικά συνδικάτα και αλληλεγγύη

Στις 13 Σεπτεμβρίου, οι γυναίκες σε 13 διαμερίσματα ενός τέτοιου οικοδομικού τετραγώνου ξεκίνησαν απεργία ενοικίου, διαμαρτυρόμενες για την αύξηση κατά 47%. Η απεργία εξαπλώθηκε γρήγορα, χάρη στα ισχυρά δίκτυα που υπήρχαν ήδη στις εργατικές συνοικίες. Η αρχική επιτροπή του Ituzaingó 279 μετατράπηκε σε Κεντρική Επιτροπή Απεργίας, με επικεφαλής τον Αντόνιο Ρινάλντι και τη σύζυγό του, Χοσεφίνα Ρινάλντι, οι οποίοι κάλεσαν συνελεύσεις και κινητοποίησαν υποστήριξη σε διάφορες γειτονιές.

Τοπικές επιτροπές σχηματίστηκαν στις εργατικές γειτονιές του Σαν Τέλλμο, Μπαθβανέρα, Λα Μπόκα. Πολλές από αυτές πραγματοποιούσαν καθημερινές συνελεύσεις, όπου οι συμμετέχοντες αποφάσιζαν τις δράσεις και συντόνιζαν τις ενέργειές τους. Τα εργατικά συνδικάτα και τα σοσιαλιστικά κέντρα πρόσφεραν χώρους συνελεύσεων, ενώ οργανώσεις όπως η αναρχική Federaci6n Obrera Regional Argentina (FORA) και η σοσιαλιστική Union General de Trabajadores (UGT) παρείχαν υποστήριξη.

Ιδιαίτερα σημαντικός ήταν ο ρόλος των γυναικών στην απεργία. Πολλές εργαζόμενες ενοικιάστριες, όπως πλύντριες και μοδίστρες, εργάζονταν από το σπίτι, γεγονός που τις έκανε ακόμα πιο ευάλωτες στις αυξήσεις των ενοικίων. Οι γυναίκες όχι μόνο αρνήθηκαν να πληρώσουν, αλλά μπήκαν μπροστά στον αγώνα οργανώνοντας τις διάσημες «παρελάσεις με σκούπες» ("marcha de las escobas"), πορείες όπου συμβολικά σκούπιζαν τους ιδιοκτήτες και τα υψηλά ενοίκια. Η Χοσεφίνα Ρινάλντι και η Ομπντούλια Αμάμπιτε μπήκαν μπροστά στην οργάνωση του αγώνα, αμφισβητώντας διαχρο-

νικά στερεότυπα για το ρόλο των γυναικών στους μαχητικούς ταξικούς αγώνες—προκαταλήψεις που φτάνουν μέχρι τις μέρες μας.

Μέχρι το τέλος του 1907 περίπου 2.000 κτίρια στο Μπουένος Άιρες, δηλαδή περισσότεροι από 120.000 απεργοί συμμετείχαν στον αγώνα ζητώντας μείωση κατά 30%. Όταν ο ιδιοκτήτης απέρριψε το αίτημά τους, οι ενοικιάστριες παρέμειναν ανυποχώρητες, προκαλώντας ένα κύμα αντίστασης σε όλη την πόλη. Η απεργία επεκτάθηκε και σε άλλες πόλεις, όπως η Ροζάριο και η Μπαϊά Μπλάνκα.

Εξώσεις, βία και αστυνομική καταστολή

Καθώς η απεργία εξαπλωνόταν, οι ιδιοκτήτες και η κυβέρνηση απάντησαν με σκληρά μέτρα. Από την πλευρά των ιδιοκτητών, η απάντηση τους ήταν σφοδρή, πυροδοτώντας ένα μαζικό κύμα εξώσεων και βάζοντας σε «μαύρη» λίστα τις ενοικιάστριες και τους ενοικιαστές που συμμετείχαν ή υποστήριζαν την απεργία για τα ενοίκια.

Ακόμα πιο σφοδρή ήταν η απάντηση της κυβέρνησης, η οποία φοβούμενη ότι η απεργία θα μετατρέποταν σε γενικό εργατικό ξεσηκωμό, εξαπέλυσε άγρια καταστολή. Οι εξώσεις έγιναν καθημερινό φαινόμενο με την αστυνομία να εισβάλλει στα conventillos και να πετάει ολόκληρες οικογένειες στον δρόμο.

Οι απεργοί αντεπιτέθηκαν με σφοδρές οδομαχίες στήνοντας οδοφράγματα και σε κάποιες περιπτώσεις πετώντας πέτρες και καυτό νερό! Συνελήφθησαν δεκάδες απεργοί, ενώ πολλές μετανάστριες αγωνίστριες απελάθηκαν βάσει του Νόμου περί Παραμονής, που επέτρεπε την απέλαση ακτιβιστών (όπως η Βιρτζίνια Μπόλτεν).

Η πιο βίαιη σύγκρουση σημειώθηκε στις 23 Οκτωβρίου στο Σαν Τέλλμο, όταν η αστυνομία άνοιξε πυρ εναντίον διαδηλωτών, σκοτώνο-

ντας ένα νεαρό αναρχικό και τραυματίζοντας αρκετούς. Τέσσερις γυναίκες συνελήφθησαν. Παρά την καταστολή, χιλιάδες συνέχισαν να αντιστέκονται στις εξώσεις, ενώ ορισμένοι μετακόμισαν σε σπίτια φίλων ή έστησαν πρόχειρα καταλύματα σε δημόσιους χώρους.

Το τέλος της απεργίας και η κληρονομιά της

Μέχρι τον Δεκέμβριο του 1907, οι εξώσεις, οι συλλήψεις και η αστυνομική βία είχαν αποδυναμώσει την απεργία. Πολλοί απεργοί μη μπορώντας να αντέξουν άλλο την πίεση διαπραγματεύτηκαν ατομικές συμφωνίες με τους ιδιοκτήτες ή πλήρωσαν τα ενοίκια που χρωστούσαν. Η Κεντρική Επιτροπή της Απεργίας διαλύθηκε και το κίνημα τερματίστηκε στις αρχές του 1908.

Επιφανειακά, η απεργία φαινόταν να έχει αποτύχει—τα ενοίκια δεν μειώθηκαν και δεν υπήρξαν άμεσες μεταρρυθμίσεις. Ωστόσο, η επιρροή της ήταν μακρά. Η απεργία απέδειξε τη δύναμη των τοπικών επιτροπών και της οργάνωσης στη βάση, και έθεσε το ζήτημα της στέγασης στο πολιτικό προσκήνιο. Τα επόμενα χρόνια, η κυβέρνηση άρχισε να συζητά νομοθετικές αλλαγές για τη στέγαση, ενώ μελλοντικοί αγώνες σε άλλες χώρες όπως στην Ιταλία του '70 εμπνεύστηκαν από το παράδειγμα και τους τρόπους οργάνωσης των ενοικιαστών του 1907.

Ένα μήνυμα για το σήμερα

Η απεργία του 1907 αποτελεί φάρος αντίστασης, υπενθυμίζοντας ότι όταν οι αγώνες μας είναι ΜΑΖΙΚΟΙ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΙ και ΜΑΧΗΤΙΚΟΙ, μπορούν να χαράξουν ανεξίτηλο στίγμα στην ιστορία των ταξικών αγώνων και να αφήσουν παρακαταθήκη που ξεπερνά τα διλήμματα της ίδιας της εποχής μας.

Όπως και τότε, έτσι και σήμερα, ο αγώνας για αξιοπρεπή στέγαση παραμένει επίκαιρος και αναγκαίος.

Εικόνα 3. Τα σκουπόξυθα που αρχικά χρησιμοποιήθηκαν ως αυτοσχέδια όπλα αυτοάμυνας ενάντια στις εξώσεις και την αστυνομική καταστολή, μετατράπηκαν σε σύμβολα αγώνα αναδεικνύοντας τον καθοριστικό ρόλο των γυναικών στην οργάνωση της απεργίας ενοικίου.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΒΑΣΗΣ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

**Κάθε Πέμπτη, στις 7 μμ.
Φαναριωτών 12, Νεάπολη Εξαρχείων**

Είμαστε εκείνα που ζουν στην επισφάλεια του ενοικίου με μόνο εισόδημα το μισθό μας.

Είμαστε εκείνες που πασχίζουμε να βρούμε σπίτι. Είμαστε εκείνοι που αγωνιζόμαστε για το δικαίωμα μας να ζούμε με αξιοπρέπεια. Δεν μιλάμε φυσικά για κάποιο δικαίωμα που το κράτος και οι ιδιοκτήτες έρχονται να μας παραχωρήσουν, αλλιά για μία αυτονόητη ανάγκη μας.

Η επέλαση του επενδυτικού κεφαλαίου στις γειτονιές μας έχει οδηγήσει σε βραχυχρόνιες μισθώσεις κατοικιών σε Αθήνα-Πειραιά και υπέρογκες αυξήσεις στις μακροχρόνιες μισθώσεις. Απέναντι στην τρομοκρατία της ιδιοκτησίας αποφασίζουμε να σταθούμε αλληληλέγγυα/οι/ες και να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας για έναν πολύμορφο αγώνα με στόχο την υπεράσπιση του δικαιώματος στη στέγη.

Στόχος της συνέλευσης είναι μέσω συνδιαμόρφωσης και ζύμωσης να δημιουργηθεί ένα σωματείο βάσης ενοικιαστών στο πλαίσιο τριών αξόνων:

α) Ενημέρωση σχετικά με το νομικό πλαίσιο της μίσθωσης κατοικίας.

β) Προστασία των ενοικιαστών μέσω της συλλογικής αντίστασης στις αυθαιρεσίες της ιδιοκτησίας.

γ) Συλλογική διεκδίκηση με όλα τα μέσα που διαθέτουμε σε κάθε κοινωνικό πεδίο.

Όλα τα μέλη της συνέλευσης (και κατ'επέκταση του σωματείου) συμμετέχουν ατομικά, ισότιμα και οριζόντια ανεξαρτήτως φύλου, εθνικότητας και ηλικίας. Λειτουργούμε αντιεραρχικά, στη βάση της συναίνεσης και της άμεσης δημοκρατίας με τη γενική συνέλευση ως μοναδικό όργανο αποφάσεων.

**Συνέλευση Βάσης
Ενοικιαστών Αθήνας**

svea-info@riseup.net

svea.gr

**ΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΕΝΟΙΚΙΩΝ
ΤΩΡΑ!**

**ΠΟΡΕΙΑ
ΚΥΨΕΛΗ**

**ΣΑΒΒΑΤΟ
15/3**

Ώρα 13.00

Απ' το θεατράκι της
Φωκίωνος Νέγρη
(ύψος Σκύρου)

**Ανοιχτή Συνέλευση -
Αυτοπαρουσίαση ΣΒΕΑ**

**Κυριακή 9/3
στις 13.00**

Στο θεατράκι της
Φωκίωνος Νέγρη

ΣΥΛΛΕΓΟΥΜΕ ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΒΑΣΗΣ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ